

Een fort voor Vleermuis

Tekst en tekeningen: Gitte Spee

E E N L U X E G O U D E N B O E K J E

RUBINSTEIN

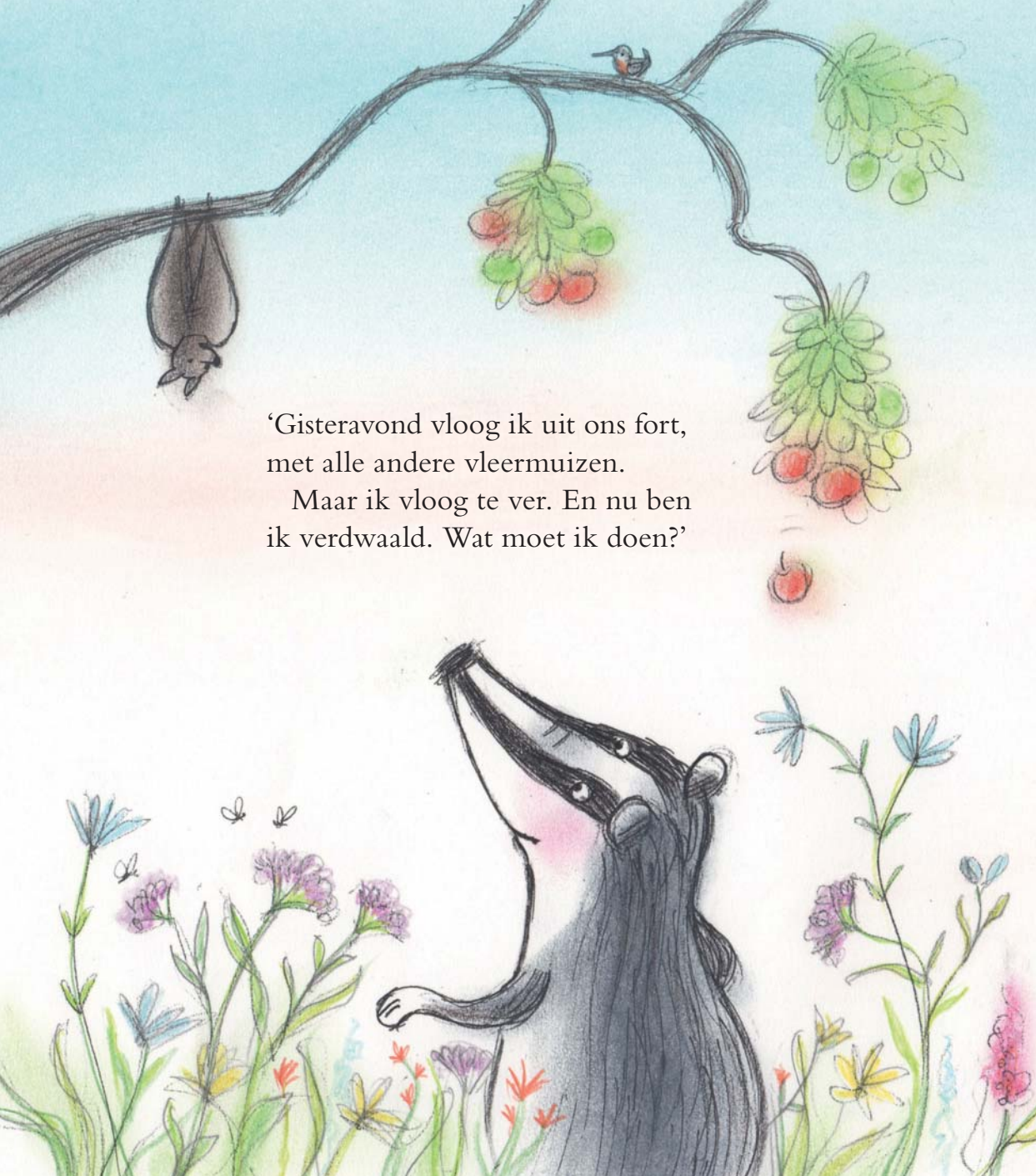
‘Help, help!’

Das kijkt om zich heen.

Niemand te zien.

‘Wie riep daar?’

‘Ik ben het, hier in de boom.’

‘Gisteravond vloog ik uit ons fort,
met alle andere vleermuizen.

Maar ik vloog te ver. En nu ben
ik verdwaald. Wat moet ik doen?’

Een bijtje vliegt zoemend naar ze toe.

‘Ik weet een groot fort waar veel vleermuizen wonen,’ zoemt hij.

‘Het is die kant op, volg het pad naar rechts en dan nog een eindje door.’

‘Kom mee,’ zegt Das, ‘dan zoeken we samen naar je fort.’

Das en Vleermuis volgen het pad naar rechts en dan nog een eindje door... en daar is het! Het is een mooi rond fort.

Vrolijk fladdert een groep vleermuizen ze tegemoet, maar Vleermuis herkent ze niet.

Dit is niet haar fort.

‘Je kunt hier wel blijven,’ zegt een van de vleermuizen vriendelijk.

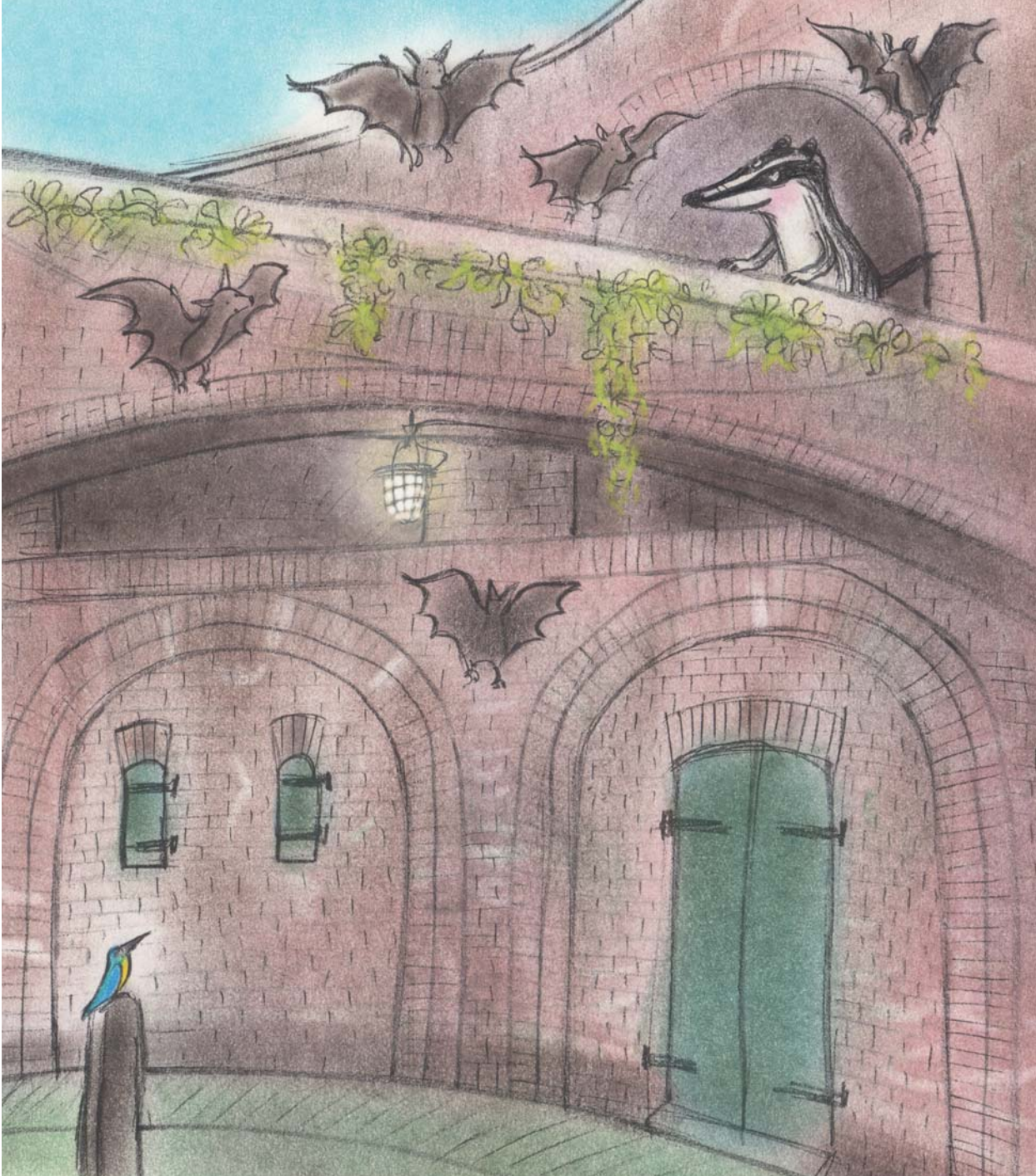
‘Dat is lief,’ zegt Das, ‘maar Vleermuis zoekt haar eigen familie.

Kom, dan gaan we weer verder.’

Een blauwe flits komt op ze af. Het is een ijsvogeltje.

‘Ik weet een ander fort waar veel vleermuizen wonen,’ zegt het ijsvogeltje. ‘Het is wel een eind weg, langs een sluis en over een groene heuvel.

Kom maar met me mee.’

Als ze bij de sluis zijn aangekomen roept het ijsvogeltje: 'Stop!'

Hij kan het niet laten, bij het zien van al dat water moet hij even een duik nemen.

'Als hij maar niet verdrinkt,' zegt Vleermuis ongerust. Zij houdt zelf helemaal niet van duiken.

'Ijsvogels kunnen heel goed duiken,' zegt Das, 'kijk maar!'

Zo snel als hij het water indook, flitst het ijsvogeltje weer omhoog.

'Dat was heerlijk, nu kunnen we weer verder!'

